

fejezetében Márairól és Körmendiről ír. Márairól nem tud semmit sem mondani, nincs hozzá ereje, Körmendit meg annyira más szemszögből ítéli meg, mint az egyre határozottabb irodalmi közvélemény, hogy e miatt megállapításainak nincs súlya.

KENYERES IMRE.

3. *Elek István: Csokonai versművészete*, Budapest, Kir. M. Egyetemi Nyomda. 8-r. 111 l.

Elek István doktori értekezése már csak tárgyválasztása miatt is figyelmet érdemel: verstani és verstörténeti kérdésekkel alig foglalkoznak doktorandusaink, pedig ezen a téren a kutatásra még sok alkalom nyílik. Szerzőnk Csokonai verselő-művészetének technikai oldalát világítja meg: strofaszerkezeteit, ritmikai sajátosságait és rímelését mutatja be, különös figyelemmel Csokonai verstani fejtegetéseire. (Itt jegyezzük meg, hogy Horváth János *Magyar ritmus, jövővény versidom* c. munkájának eredményeit termékenyebben felhasználhatta volna!) Előadása nyomán gazdagon bontakozik ki a költő formaművészete; meglepő újságokat természetesen nem várhatunk megállapításaitól, azonban elemzésében sok finom érzékre valló megfigyelés húzódik meg. Különösen a rímelésre vonatkozó fejezete gazdagítja a Csokonai-irodalmat. Szerzőnket stílusa és elemző-készsége egyaránt kötelezik a további munkára.

HARASZTHY GYULA.

4. *Sonkoly István: Péterfy Jenő mint műbíró*. Nagykőrös, szerző kiadása, 1937. 76 l. 8-r.

A szerző Péterfy Jenőt mint kritikust óhajtotta bemutatni. Egymásután szól zenei, színi, képzőművészeti bírálatairól, a magyar és külföldi szépirodalomra vonatkozó kritikáiról. Értekezése nem igen viszi előbbre Péterfyre vonatkozó tudásunkat, hiszen Rédey Tivadarnak csaknem 20 éve megjelent tanulmánya alaposabban beszél erről a témáról, mint szerzőnk. Nem ad mást, mint Péterfy bírálatának tartalmi ismertetéseit s a velük kapcsolatban idézhető véleményeket. Összefoglalásában helyesen szögezi le Péterfy bíráló tevékenysége jellemzéseként azt a közismert tényt, hogy sohasem tapad a külsőségekhez — bárcsak szerzőnk is eljutott volna témájával kapcsolatban erre a tudós-méltóságra! Munkájának leghasznosabb fejezete Péterfy zenekritikáinak elég részletes ismertetése.

HARASZTHY GYULA.

5. *Sporer János: Palágyi Lajos élete és költészete*, Budapest, szerző kiadása, 1937. 8-r. 63 l.

Az értekezés szerzője nehéz feladat megoldását vállalta: Palágyi Lajosnak, ennek a zsidó származású, forradalmár-szocialista költőnek a magyarságba való szellemi beolvadását akarja bemutatni. Palágyi érdekes egyéniség volt: ellentétekből, végletekből álló vérmérséklete nem engedte egy percre sem nyugodni, minden lépése, minden verse, minden megnyilvánulása útkeresés. Aki nagy igényekkel, egyoldalú, ideális lelki beállítottsággal járja a földi téreket, az nem lehet boldog: ebben az igazságban kell keresnünk a kulcsát Palágyi pesszimizmusának, forradalmiságának. A szerzőnek nincs mindig